

til et møde i København, og så kan vi snakke om, hvem det var, der ikke gav hvem støtte.

Vil statsministeren ikke give tilsagn om at være med til at holde sådan en lille seance? Det synes jeg kunne være hyggeligt og illustrativt, for at folk ligesom kunne få kendskab til, hvad det egentlig var, der skete der i 1980'erne, og hvem det egentlig var, der støttede systemkritikerne i Østeuropa. Så jeg går ud fra, at statsministeren vil sige ja til det tilbud lige om et øjeblik.

Derudover synes jeg jo lidt, at problemet er, at statsministeren ikke kan komme fri af det der dobbeltstandpunkt. Man er meget imod Saddam Hussein på et vist tidspunkt, men før var man ikke så meget imod ham. Nu er der nogle lande, Burma, Pakistan, Kina, som man næsten ikke vil kritisere. Altså f.eks. Kina: Vil Danmark rejse en kritik i FN's Menneskerettighedskommission? Gør vi det? Alt det arbejde, der skal ske nu for at undgå, at det senere bliver nødvendigt at bruge militære interventioner, er jo det, der er interessant. Men der er statsministeren tavs. Hvad sker der med teaktræ fra Burma? Kan vi få nogle svar fra statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo ikke rigtigt, når hr. Søren Søndergaard påstår, at vi er tavse i forhold til Kina. Som hr. Søren Søndergaard er bekendt med, er det således, at hver gang stats- og regeringsledere fra EU-landene møder den kinesiske ledelse, er der en dialog, en diskussion om – ja, det er jo det, det er – menneskerettigheder, om demokrati. En sådan havde jeg også med de kinesiske ledere, så det er jo fuldstændig forkert, når hr. Søren Søndergaard hævder, at vi er tavse i forhold til Kina.

Kl. 17.20

Men sagen er jo den, at hvert land, hver situation skal behandles på sin egen måde for at nå resultater. Tag nu f.eks. Nordkorea. Der tror jeg, at den sigtsmæssige fremgangsmåde er den, der nu er i gang, hvor Kina bl.a. spiller en rolle i de såkaldte sekspartsforhandlinger, hvor man prøver at få Nordkorea tilbage i det internationale samfund, prøver at få stoppet de atomvåbenprogrammer, der efter alt at dømme er i gang i Nordkorea. Det tror jeg er måden at klare det problem på. Sådan må man konkret tage stilling til hver situation for sig, hvordan den bedst håndteres.

Søren Søndergaard (EL):

Først beklager jeg, at statsministeren ikke tog imod mit tilbud, men det kan statsministeren jo nå endnu, der er jo – formentlig – mange onsdage, før der skal være valg.

Jeg bemærkede, at statsministeren sagde, at venstrefløjen havde ladet systemkritikerne bag Muren i stikken. Det synes jeg vi skal prøve at afklare. Mit tilbud står ved magt, vi kan hver invitere en systemkritiker, som vi personligt har hjulpet med penge, udstyr osv. til at overleve diktaturet derovre, og så kan vi jo diskutere den sag.

Derudover må jeg jo blot konstatere her ved afslutningen, at statsministeren fører dialog med mange diktatorer. Der bliver ført dialog med Pakistan, og der bliver ført dialog med Kina. Jeg ved ikke, hvad man synes om det i Tibet. Jeg ved heller ikke i forhold til de samtaler, der er med Rusland, hvad man synes om det i Tjetjenien.

Det, jeg bare siger, er, at ud over dialogen var der måske også brug for en lille smule handling. Den mangler altså, undtagen når USA beslutter, at der skal gås i krig, for så mangler der ikke handling fra regeringens side, så er regeringen klar.

Men for at slutte hele dagen af vil jeg bare spørge statsministeren om en enkelt ting, for statsministeren har jo givet mange forklaringer, og det kan måske lyde meget plausibelt: Kunne statsministeren så ikke forklare, hvorfor det var noget helt andet, der stod på Venstres hjemmeside? Jeg synes, det er underligt, at statsministeren står og siger nogle ting her, og så er det nogle helt andre ting, der har stået på Venstres hjemmeside. Er statsministeren ikke formand for partiet Venstre?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det sidste kan jeg bekræfte.

Må jeg så sige her ved afslutningen af debatten, at hr. Søren Søndergaard efterlyser handling. Det synes jeg er en god ting, og hver sag skal behandles på sin måde, det tror jeg er den bedste måde at håndtere alvorlige internationale opgaver og problemer på.

Men det, jeg kan konstatere efter den debat, vi har haft her i eftermiddag, er, at når det gælder Saddam Hussein, var venstrefløjen ikke parat til at handle. Når det gælder Saddam Hussein, har venstrefløjen det i munden. Man kaldte det et afskyeligt regime, men var ikke parat til at gøre noget. Hvis vi havde lyttet til venstrefløjens råd, ville Saddam Hussein stadig sidde i Bagdad